lui, desfăşurându-se pe un plan cu lucrurile vecinice, se desfăşoară lin şi fără drame.

Nu doar că împrejurările dramatice ar ocoli soarta lui! Dar el nu le valorifică, astfel!

Existenţa fiind, pentru el, un joc de posibilităţi, şi omul având oricând recurs aci împotriva vicisitudinilor existenţei concrete – prin această conversiune în virtual –, el nu mai ia lucrurile de aci prea în serios. El va fi nepăsător, neatent, necalculat, surâzător, fără grijă şi încrezător în Dumnezeu, în lucrurile mici, ca şi în cele mai grave. Ca şi cum perspectiva marilor zări i-ar îndreptăţi nebănuite ironii asupra vieţii imediate! Dar acest dezinteres nu este indiferenţă. Sub ironia amintită, descoperi sentimentul unei proaspete duioşii pentru soarta concretului.

Dar cum s-ar îngriji el prea mult de vremelnicii, atunci când lumea în care se mişcă nu e decât un fir de praf din lumea cea mare a firii, în care îl poartă gândul?! O singură preocupare, în lumea de aci, şi e de-ajuns: să-ţi ţii rândul! Şi asta te robeşte destul!

„Ce poate fi, va fi”, şi ce nu e, n-a putut fi aci, dar va fi în slavă. De ce s-ar grăbi el deci, dacă lucrurile şi totul îşi are vremea lui? Creşte